

zám jön; Isten: aki csodát tesz; Isten: akinek a járhatatlan és feneketlen helyeken is van útja; Isten: aki előtt nincs zár, nincsen akadály; Isten: aki a halál birodalmát széttöri és a pokol kínjait lecsendesíti. Ezért hát a szükség és mélység, hullám és sötétség: áldott helyek. Éppen azok a helyek, ahol az Isten irgalmasságának csodái megtörténhetnek. Nem szükséges és nem vagyunk rákényszerítve, hogy ezeket minden áron felkeressük. Az élet gondoskodik arról, hogy minduntalan ezeken a sötét, magános és borzalmas helyeken találjuk magunkat. Minden órára gondoskodik panaszról és félelemtől. Jönnek maguktól. E helyeken azonban nem kell félnünk. Éppen itt találkozunk velünk az Isten, éppen itt vár az övéire Jézus Krisztus. Mi mindnyájan szeretnénk találkozni Istennel, de azt szeretnénk, hogy hullám és mélység nélkül találkozzunk vele. Nagyon, de nagyon félünk ezektől. Sokkal jobban érezzük magunkat emberi magaslatainkon, semhogy azokról szívesen leszállanánk. Éppen ezért Isten nem jöhet oly közel hozzánk, mint ahogy ezt szeretné. Jézus Krisztus ma ugyanaz, mint tegnap. Mi azonban még mindig biztosabban érezzük magunkat, semhogy tőle megrendüljünk. Mélységünkben is erősebbeknek, semhogy igazán belekapaszkodjunk, emberségünkben merészbeknek, semhogy bátran és radikálisan hozzá igazodjunk.

Még azt is mondhatom — és ez a negyedik dolog — hogy nagyon kevés engedelmisség van bennünk ahhoz, hogy igazán megszabaduljunk minden aggodalomtól, minden gögtől, minden merészségtől és minden kétségbeeséstől. Amikor Péter a szükség órájában a hajóból a hullámokra lépett, nem elbizakodottság és vakmerőség volt az. Valami egészen más. Engelmesség. A Jézus parancsára lépett ki. Az Isten előtt való döntés pillanatához hozzátartozik, hogy engedelmes legyek. Mit jelent ez? Nem azt, hogy elhatározom magamban, hogy segítek magamon. Nem azt, hogy hitben és imádságban Istenhez emelkedem, hogy segítségét megtapasztaljam. Hanem! — teszek valamit, amit tennem *kell*, mert felszólítottam, hogy ezt tegyem. Ez természetem ellenére történik. Nem az én bensőm erejénél fogva. Legalább is Péternél így volt. Ő nem akart dacolni. Ha dacolni akart volna, alaposan elment volna ettől a kedve. Parancsszóra kellett cselekednie, meg kellett tanulnia engedelmeskedni. Mindig az a kérdés: mit akarunk mi tulajdonképpen a mi szükségünkben? *Magunktól és magunkért* akarunk-e vala-

mit tenni? Ez esetben a Jézus segítése nem a mienk. Mert a Jézus segítése Isten segítése. Az ő ereje szent erő, mely ott munkál, ahol az ember többet lát és akar látni önmagánál; ott, ahol Istennek engedelmeskedik és nem egyebütt. Ahol ez nincs meg, ott minden értelmellen, ott elsüllyedünk. Ezt tapasztalta meg Péter is. Parancsszóra lépett a vízre, s amint ezt elfelejtette, lépése oktalanság lett. Az sem segített rajta, hogy a szükségben Jézus előtte állott. E pillanatban nem Jézusra, hanem önmagára nézett. Erejét és képességét összemérte a hullámokkal és a veszedelemmel és süllyedni kezdett. E pillanatban talán valami bátorságot érzett magában. Rábizta magát saját erejére. Ez a bátorság és merészség, ez a mindenáron való dacolás, semmit sem ért. A saját akaratába vetett merészlát hiábavaló hitnek bizonyult. Megértette, hogy a hitnél nem vakmerő merényletről, hanem Isten hatalmáról és az engedelmeségről van szó. A mai idő viharaiiban is nem vakmerő, hanem engedelmes emberekre van szükség. Idealistákban, derék életharcosokban, akik e világot át akarják formálni, nincs hiány. Az engedelmes emberek azonban nagyon hiányoznak. Ezért van még mindig olyan sötétség körülöttünk. Ezért vagyunk napjaink viharaiiban egyre jobban magunkra hagyatva.

Ennek azonban nem szabad így maradnia. Ma éppen engedetlenségünk tengermélységébe jutottunk. És éppen az engedetlenségnek ezen a tengerén jön hozzánk Jézus. Az a segítség, segítség rajtunk és a mai időn, hogy Jézus az engedetlenség bilincseit széttöri és bátorságot önt belénk, még pedig nem halhatatlan és vakmerő álmodozásra és merényletre, hanem engedelmesre. Ez aztán az igazi merészség, hősiesség, megnyugvás és szabadság, ez, amit *Isten* akar. A felolvasott történet kezdetén az áll, hogy Jézus felment a hegyre, magánosan imádkozni és az imádságtól indult el a vízre a tanítványokhoz. Imádkozott. És ez Jézusnál azt jelentette, hogy felkereste az Atya akaratát. Jézus azért lehet nagy és új dolgok cselekvője és az Istentől jövő segítség hozója, mert páratlan az engedelmeségben. Most nem az a kérdés, hogy az Ő segítése vajjon ránk is vonatkozik-e. Az Ő szavára nekünk is ki kell lépünk és járnunk kell a vízre. Ez pedig azt jelenti, hogy a felelmetes világban, ahol mindegyre a legnagyobb szükség és szenvedés zúdulhat ránk, éljünk, éljünk és ne kétségkedjünk. Élünk kell, mint bűnösöknek és halandóknak, tudnunk kell,